

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΝΕΡΟ

Η ΟΡΘΗ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ

Υπὸ ΡΟΤΖΕΡ ΡΕΒΕΛ, καθηγητοῦ
τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας

Τὸ 1850 οἱ περισσότεροι κάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς ἀντιμετώπιζον τὸ πρόβλημα τοῦ ὕδατος τὸ ὁποῖον ἐμπόδιζε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας. Εἰς τὴν Βόρειον Εὐρώπην ἀπ' ὅπου κατήγοντο οἱ περισσότεροι ὑπῆρχε πάντοτε ἄφθονον ὕδωρ. Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀμερικὴν ὅπου τὸ πρῶτον ἐγκατεστάθησαν. Ὄταν ὁμως οἱ πρῶτοι ἄποικοι διέσχισαν τὸν ποταμὸν Μισσοῦρι, συνήντησαν μίαν ἄγονον γῆν. Ἐκεῖ τὸ ὕδωρ ἦτο πολυτιμώτερον ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἡ παρουσία τοῦ ἐσήμαινε ζωὴν. Τὸ ἀντίθετον, θάνατον.

Σήμερον τὰ προβλήματα τοῦ ὕδατος ἔχουν καταστῆ «ἐθνικὴ συνείδησις» καὶ οἱ περισσότεροι Ἀμερικανοὶ γνωρίζουν καλῶς ὅτι ἡ περικανὸν ἀνάπτυξις τῆς χώρας τῶν στενῶς συνδέεται μὲ τὴν συνετὴν χρῆσιν τῶν ὑδατίνων πηγῶν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὰς ὑπὸ ἀνάπτυξιν χώρας καὶ βασικῶς τὰ προβλήματά των εἶναι τὰ αὐτὰ μὲ τὰ τῆς Ἀμερικῆς ἂν καὶ διαφέρουν εἰς τὰς λεπτομερείας.

Τὸ ὕδωρ εἶναι καὶ τὸ ἀφθονώτερον καὶ τὸ σημαντικώτερον ὕλικόν

εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ ποσότητές του διαφέρουν ἀναλόγως τῶν χρῆσεών του. Τὸ ποσὸν τοῦ ποσίμου ὕδατος τὸ καταναλισκόμενον τὸ ἔτος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ οἰκιακὰ ζῶα τοῦ κόσμου εἶναι 10 τόννοι ἀνὰ τόννον μονάδος.

Αἱ βιομηχανικαὶ ἀπαιτήσεις ὕδατος διὰ πλύσιν, ψύξιν καὶ κυκλοφορίαν τῶν ὑλικῶν κυμαίνονται ἀπὸ ἕναν ἕως δύο τόννους ἀνὰ τόννον προϊόντος εἰς τὴν κατασκευὴν πλίνθων, εἰς 250 τόννους ἀνὰ τόννον χάρτου καὶ εἰς 600 τόννους ἀνὰ τόννον ἀζωτοῦχων λιπασμάτων. Ἀκόμη καὶ ἡ μεγαλύτερα τῶν ποσοτήτων αὐτῶν εἶναι μικρὰ συγκρινομένη μὲ τὰς ποσότητας τοῦ ὕδατος τοῦ ἀναγκαίου εἰς τὴν Γεωργίαν. Διὰ νὰ καλλιεργηθῆ ἕνας τόννος σακχάρως χρειάζονται 1.000 τόννοι ὕδατος—ἡ ποσότης αὐτὴ ἀφορᾷ τὴν κατανάλωσιν τοῦ ὕδατος τὸ ὁποῖον μεταβάλλεται ἀπὸ ὑγρὸν εἰς ἀτμὸν ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰσπνέεται ἀπὸ τὸ φυτόν. Αἱ ἀντίστοιχοι ποσότητες τοῦ «καταναλισκόμενου» αὐτοῦ ὕδατος διὰ τὸν σίτον, τὴν δρυζαν καὶ τὸν βάμβακα εἶναι περὶ